

Arrest

nr. 81 564 van 23 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 28 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 januari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VAN DE MEULEBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 september 2008 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

1.2. Op 31 januari 2012 beslist de gemachtigde de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker af te geven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Op 09/09/2008 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste, tweede, en derde middel werpt de verzoekende partij de schending op de zorgvuldigheidsplicht, artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.), artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 62 van de vreemdelingenwet, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de motiveringsplicht, en het vertrouwensbeginsel.

In een eerste middel betoogt de verzoekende partij dat er voor haar zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij, wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeert, een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Zij wordt immers gezocht door de ordediensten van Kameroen. Uit rapporten over Kameroen blijkt duidelijk dat de gearresteerden in Kameroen foltering en onmenselijke behandelingen ondergaan. De verzoekende partij haalt, bij wijze van voorbeeld, een rapport van de "United States Department of State" aan. Gelet op het permanente heupletsel van de verzoekende partij en het in België ontdekte aneurysma op haar aortaboog, op grond waarvan zij in afwachting van vaatchirurgisch advies twee maanden niet repatrieerbaar werd verklaard, zou een nieuw verblijf in de gevangenis voor haar ontegensprekelijk gelijk staan met een foltering of onmenselijke behandeling in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij is immers fysiek niet in staat om de gevangenisomstandigheden en de mishandeling die in de Kameroense gevangnissen legio is, te doorstaan. Zelfs indien men het acute gezondheidsprobleem buiten beschouwing zou laten, dan nog zijn de gevangenisomstandigheden in Kameroen die als onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 E.V.R.M. dienen te worden beschouwd, waarvan getuige in het voormelde rapport, dermate onmenselijk dat de verzoekende partij wanneer zij naar haar land van herkomst zou terugkeren, een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Bijgevolg staat vast dat er in hoofde van de verzoekende partij zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeert, een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zodat zij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing van het Commissariaat-generaal moet dus worden hervormd, zodat zij minstens de status van subsidiaire bescherming verkrijgt, of minstens worden vernietigd, zodat het Commissariaat-generaal zijn onderzoek opnieuw moet uitvoeren, rekening houdende met bovenstaande elementen. Ten slotte vormt alleen al het feit dat het Commissariaat-generaal, naar aanleiding van zijn besluitvorming, met al het bovenstaande klaarblijkelijk in geen enkele zin heeft rekening gehouden, een schending van de zorgvuldigheidsplicht. Bij de beoordeling is immers geen rekening gehouden met het belang van de beslissing voor de verzoekende partij. Hoe groter het belang van de bestreden beslissing voor de verzoekende partij, hoe zorgvuldiger de bestreden beslissing tot stand had moeten komen. Het staat dan ook vast dat het Commissariaat-generaal een manifest gebrek aan behoorlijke feitenvinding kan worden verweten alsook een gebrek aan zorgvuldige afweging van de bij de beslissing betrokken belangen. Daarom is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

De verzoekende partij betoogt in een tweede middel dat het volgens een arrest van de Raad van State van 10 juni 1994 aan de bevoegde minister toekomt om, vooraleer hij een verwijderingsmaatregel neemt, een beslissing te nemen over de aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden ingediend na vermelding van de buitengewone omstandigheden. In een arrest van 17 mei 1995 vernietigde de Raad van State een bevel om het grondgebied te verlaten wegens schending van de motiveringsplicht omdat de bevoegde minister had nagelaten een beslissing te nemen over de aanvraag om machtiging tot verblijf die was ingediend in de periode tussen het uitvaardigen van een definitieve negatieve beslissing over een asielaanvraag en het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. Latere rechtspraak van de Raad van State bevestigde dit standpunt. De Raad van State oordeelde in haar arrest van 12 juli 2006 dat het beginsel volgens hetwelk geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven zolang er nog een eerder ingediende aanvraag tot regularisatie in onderzoek is, "vaststaande rechtspraak" uitmaakt. Ook het Hof van Cassatie oordeelde in die zin, weze het impliciet, in een arrest van 23 augustus 2006. In het arrest stelt het Hof vast dat door

niet te preciseren of er al een beslissing was genomen over de aanvraag om machtiging tot verblijf vooraleer een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, en tegelijk te stellen dat zowel dat bevel als de vrijheidsberovende maatregel afdoende gemotiveerd zijn, het bestreden arrest het Hof niet toelaat om haar legaliteitscontrole naar behoren te vervullen. In casu heeft de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij overgemaakt, zonder voorafgaandelijk de aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden, die de verzoekende partij reeds op 23 mei 2008 indiende, te onderzoeken. Daardoor zijn de motiveringsplicht van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, en de materiële motiveringsplicht geschonden.

In een derde middel betoogt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel schendt. De verzoekende partij verblijft reeds sinds bijna vier jaar, met name sinds 19 april 2008, in België. Na de afwijzing van haar eerste asielaanvraag diende zij een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in op grond van huidig artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het uitblijven van enige handeling vanwege het bestuur heeft in hoofde van de verzoekende partij aanleiding gegeven tot de rechtmatige verwachting dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend zolang er geen beslissing werd genomen over de door haar ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van (toenmalig) artikel 9, derde lid (huidig artikel 9bis) van de vreemdelingenwet. Hoewel nog geen beslissing werd genomen inzake de regularisatieaanvraag die de verzoekende partij reeds meer dan drie jaar en drie maanden geleden indiende, werd haar op 2 februari 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Zodoende schendt de bestreden beslissing het rechtmatig vertrouwen van de verzoekende partij. Dit standpunt werd ook bevestigd door de Rechtbank van Eerste Aanleg in kortgeding van Brussel, in een vonnis van 22 februari 2007. In het vonnis oordeelde de rechtbank dat de verzoekende partij genoot van een administratief gedoogbeleid volgens hetwelk zij niet het voorwerp kon uitmaken van een verwijderingsmaatregel gedurende het onderzoek naar haar aanvraag op grond van (toenmalig) artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet. Door het nemen van de bestreden beslissing zonder voorafgaandelijk te beslissen over de aanvraag om machtiging tot verblijf, had de overheid dit beginsel geschonden. Uit voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel schendt.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing het bevel om het grondgebied te verlaten betref. De asielaanvraag van de verzoekende partij werd op 9 september 2008 afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De verzoekende partij heeft haar argumenten met betrekking tot haar beweerd vrees in het land van herkomst in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in deze procedure naar voor kunnen brengen. De motieven van de in casu bestreden beslissing hebben op zich niets van doen met de al dan niet gegrondheid van de asielaanvraag, aangezien zij werd genomen in het kader van artikel 7 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dan ook niet dienstig aanvoeren. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

Het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest van 9 september 2008 besliste de asielaanvraag van de verzoekende partij af te wijzen betekent dat de verzoekende partij haar beweerd vrees voor vervolging en een reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk maakte. De Raad stelt vast dat artikel 3 E.V.R.M. inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus werd tijdens de asielprocedure getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Aangezien de bestreden beslissing duidelijk vermeldt dat de asielaanvraag van de verzoekende partij werd afgewezen, werd een eventuele schending van artikel 3 E.V.R.M. bij een eventuele terugkeer naar het

land van herkomst wel degelijk onderzocht. Bovendien moet de verzoekende partij, wat de aangevoerde schending van artikel 3 E.V.R.M. betreft, doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het E.V.R.M. Een eventualiteit dat artikel 3 van het E.V.R.M. kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003). De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het E.V.R.M. heeft miskend. De verzoekende partij brengt bovendien geen concrete gegevens bij waaruit blijkt dat er na het nemen van de bestreden beslissing nieuwe elementen zijn ontstaan die een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. aannemelijk maken. Zij beperkt zich tot het verwijzen naar algemene rapporten, zonder haar persoonlijke vrees op een schending van artikel 3 E.V.R.M. aannemelijk te maken. De verzoekende partij maakt de schending van artikel 3 E.V.R.M. dan ook niet aannemelijk.

Voor zover de verzoekende partij betoogt dat de beslissing van het Commissariaat-generaal moet hervormd of minstens vernietigd worden kan de Raad volstaan met de opmerking dat de bestreden beslissing in casu helemaal geen beslissing van het Commissariaat-generaal is. De bestreden beslissing is immers een bevel om het grondgebied te verlaten dat werd afgegeven door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie. In casu betreft het beroep bij de Raad van de verzoekende partij een annulatieberoep. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De verzoekende partij maakt een schending van de zorgvuldigheidsplicht dan ook niet aannemelijk.

Wat de bespreking van het tweede middel betreft merkt de Raad op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf, zij het op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet of op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, geen schorsende werking heeft. De 'oude' rechtspraak die de verzoekende partij in haar middel aanvoert doet hier niets aan af. Een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, schort de uitvoerbaarheid van het bevel niet op, dat zijn rechtsgrond vindt in de motieven opgenomen in dit bevel, zoals in casu. De verzoekende partij toont niet aan dat een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een regularisatieaanvraag de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven. De verzoekende partij maakt een schending van de motiveringsplicht of van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen dan ook niet aannemelijk.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. De verzoekende partij acht het vertrouwensbeginsel geschonden omdat zij reeds sinds bijna vier jaar in België verblijft, en omdat het uitblijven van enige handeling vanwege het bestuur heeft in hoofde van de verzoekende partij aanleiding gegeven tot de rechtmatige verwachting dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend zolang er geen beslissing werd genomen over de door haar ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van (toenmalig) artikel 9, derde lid (huidig artikel 9bis) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij vermeldt echter niet dat zij op 20 april 2008 een beslissing tot binnenkomstweigering met teruggedrijving kreeg, haar asielaanvraag door het Commissariaat-generaal op 13 mei 2008 werd geweigerd. Bovendien blijkt uit bovenstaande bespreking dat een aanvraag om machtiging tot verblijf geenszins schorsende werking heeft. De verzoekende partij maakt dus niet

aannemelijk dat het bestuur haar aanwezigheid heeft gedoogd vanaf haar binnenkomst. Los van deze vaststelling merkt de Raad op dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van de verzoekende partij op 18 januari 2012 ongegrond werd verklaard.

Uit bovenstaande bespreking blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen. Het eerste, tweede, en derde middel zijn niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC